

РЕШЕНИЕ

№ 23545

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 07.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9248** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на М. Й. К., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], сутерен, чрез адв. Т., срещу Заповед № 227з-974 / 02. 08. 2024 г. на ВПД началник на 03 РУ-СДВР, за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен. Твърди се, че при издаване на оспорваната заповед са нарушени административно производствените правила, допуснати са противоречия с материалните разпоредби и наложеното наказание не съответства на целите на закона, както и че проверката е извършена непълно и не са изяснени всички обстоятелства по случая. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – началника на 03 РУ-СДВР, чрез процесуалния си представител, моли съда да остави жалбата без уважение и да постанови решение, с което да потвърди като законосъобразна заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят младши инспектор М. Й. К., е назначен на длъжността старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция при 03 РУ –СДВР.

С докладна записка рег. № 227р-10771 / 08. 05. 2024 г. до началника на 03 РУ, е докладвано, че на 05. 05. 2024 г. инспектор А. Н. установил, че постовия на пост № 2 – охрана на лица, настанени в помещения за настаняване на задържани лица в сградата на 03 РУ – ст. полицаи М. К. е извън сградата на управлението пред бариерата на служебния паркинг и по този начин напуснал поста си, на който бил назначен, въпреки че в помещението имало две задържани лица, като вратата към коридора с помещенията за настаняване на задържаните е широко отворена.

Със Заповед № 227з-654 / 27. 05. 2024 г. началника на 03 РУ, е разпоредено извършването на проверка по случая.

Със справка рег. № 227р-15776 от 01. 07. 2024 г., са изложени резултатите от извършената проверка.

С покана рег. 227р-17988 от 22. 07. 2027 г. от служителя са поискани писмени обяснения по случая, като такива не са представени, видно от съставения протокол и справка.

Със Заповед № Заповед № 227з-974 / 02. 08. 2024 г. на ВПД началник на 03 РУ-СДВР, на М. К., е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца. Заповедта е връчена на 19. 08. 2024 г.

С жалба вх. № 25710 / 02. 09. 2024 г. по описа на АССГ, е оспорена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание по съдебен ред.

В оспорената заповед е посочено, че ст. полицаи М. К., назначен в наряд като постови на пост № 2 за времето от 19.00 ч. на 05. 05. 2024 г. до 07.00 ч на 06. 05. 2024 г. и около 21.25 часа било установено че служителят е напуснал поста си и се намира извън сградата на 03 РУ-СДВР.

Посочено е, че с деянието си К. е нарушил чл. 37, ал. 2 и чл. 18, ал. 1 от Инструкция № 8121з-78 от 24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи.

По делото е представена ежедневна ведомост, от която е видно, че М. К., е назначен в наряд като постови на пост № 2 за времето от 19.00 ч. на 05. 05. 2024 г. до 07.00 ч на 06. 05. 2024 г., както и удостоверение за компетентност.

След приключване на устните състезания с писмена молба от процесуалния представител на ответника и с писмо от СДВР се представя удостоверение за компетентност на зам.началника на 03 РУ, две заповеди за преназначаване на жалбоподателя и акт за встъпване в длъжност.

Съдът намира, че не се налага отмяна хода по същество на делото и приемането на тези доказателства, поради тяхната неотносимост вече към спора и решението няма да се базира на тези доказателства. Удостоверението за компетентност именно на началника, беше представено и прието в съдебното заседание, поради което приемане на такова за неговия заместник е неотнормимо. Също така в съдебното заседание беше прието за безспорно, чрез заявление на страните, за заеманата от жалбоподателя длъжност, поради което не е необходимо приемането на заповедите за неговото преназначаване.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния по смисъла на чл. 204, т. 4 от ЗМВР орган, видно от приложеното (стр. 88) удостоверение рег. № 513р-108557 / 24. 10. 2024 г., от което е видно, че комисар И. В. е временно преназначен на длъжността началник на 03 РУ-СДВР със заповед № 8121К-15307 / 20. 12. 2023 г. на министъра на вътрешните работи и е изпълнявал тази длъжност до 13. 10. 2024 г.

В тази връзка са неоснователни доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че не било ясно от коя дата е назначен, като безспорно към датата на издаване на оспорения акт – 02. 08. 2024 г. комисар В. е изпълнявал длъжността началник на 03 РУ-СДВР.

Съдът намира, че са спазени сроковете за налагане на дисциплинарно наказание, тъй като всички данни за нарушението са изложени в справка рег. № 227р-15776 от 01. 07. 2024 г., като до датата на издаване на оспорената заповед са минали по-малко от 2 месеца.

Съдът намира, че заповедта е мотивирана, като в нея подробно и ясно е посочено извършеното от К. нарушение. Преди налагането на наказанието са изискани писмени обяснения на служителя, като такива не са представени от него, като освен това е взето предвид и цялостното поведение на държавния служител.

В тази връзка, съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че не съществува изискване за уведомяване и искане на разрешение за напускане на поста, както и че К. не е напуснал самоволно поста.

Съгласно чл. 18, ал. 1 от Инструкция № 8121з-78 от 24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи, задържаното лице се охранява непрекъснато.

На основание чл. 37, ал. 2 от същата инструкция, лицата, настанени в помещенията за задържане, се наблюдават постоянно – непосредствено или чрез система за видеонаблюдение, за което предварително се информират съгласно правилника за вътрешния ред в помещенията за задържане.

Изискването на закона за непрекъсната охрана и постоянно наблюдение няма как да се осъществява чрез прекъсване.

В същото време видно от сведенията на полицейските служители А. Н., Й. Б. и С. С., изрично по време на инструктажа е било подчертано да е заключена външната решетка на ареста и да не бъде напускан самоволно поста.

При това, положение, в оспорената заповед ясно и точно е описано нарушението и не е налице противоречие между описаното и правната му квалификация.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя, че напусканията на поста са за по-малко от 30 минути, а имал право на такава почивка съгласно чл. 13, ал. 1 от Наредба 8121з-1174 от 21.10.2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Само за пълнота следва да се отбележи, че чл. 13 от тази наредба има различно

съдържание от соченото от жалбоподателя и освен това наредбата е отменена и не е действащ акт към датата на извършеното нарушение.

В Наредба № 8121з-922 от 22.07.2022 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи е регламентирано правото на почивка за храна, но очевидно не е такъв случая.

Видно от извършения преглед на видеокамерите, К. на четири пъти напуска поста, като дори излиза от сградата, което не може да се приеме, като почивка за хранене.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена и в съответствие със закона. В чл. 194 ал. 2 т. 1 от ЗМВР, е предвидено, че дисциплинарните нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители. За неизпълнение на разпоредбите на издадените подзаконовни нормативни актове, се налага дисциплинарно наказание „порицание“ съобразно чл. 200 т. 15 от ЗМВР. В конкретния случай настоящият състав намира, че жалбоподателят е допуснал неизпълнение на разпоредбата на 18, ал. 1 и чл. 37, ал. 2 от Инструкция, тъй като същия е напуснал поста си самоволно, въпреки предупрежденията по време на инструктажа на ръководителя и по този начин не е осъществил непрекъснатата охрана на задържаните две лица, като дори е оставил отворена вратата към помещенията за настаняване.

Съдът намира, че наложеното наказание е обосновано и съразмерно с извършеното нарушение. Това е така, тъй като при установените нарушения законът разписва налагането само на едно наказание съобразно чл. 200 т. 15, а именно „порицание“. Изрично в оспорената заповед е посочено, че е взето предвид цялостното поведение на държавния служител по време на службата и всички материали по дисциплинарното производство. В същото време, видно от приложената по делото справка за наградите и наказанията на К., същия има както награди така и наказания, като с оспорената заповед е наложено порицание за минимален срок, поради което съдът счита че наложеното наказание е съобразено с разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, да заплати на ответника направените разноски, каквото искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й. К., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № 227з-974 / 02. 08. 2024 г. на ВПД началник на 03 РУ-СДВР, за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА М. Й. К., от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи С. – [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: